

בס"ד. שיחת ל"ג בעומר, בעת ה"פאראד", ה'תש"ב.

בלתי מוגה

א. ל"ג בעומר הוא יום הקשור במיוחד עם ילדי ישראל¹, ולכן אדבר עתה בעיקר בענינים השייכים לילדי ישראל, ובאופן השייך אליהם, ותקותי, שיהיו הדברים שייכים ויביאו תועלת גם לאלו שלפי מספר שנותיהם עברו כבר את גיל הילדות — שהרי בודאי זוכר כאו"א מאתנו את התקופה שבה הי' בגיל זה, ובודאי יש לו זכרונות טובים מאותה תקופה.

ובפרט שכל ענין בתורה יש לו משמעות ותוכן עבור כולם, ללא נפק"מ בסגנון ה"משל" וה"אותיות" שבהם מבארים את הענין — אם הוא עבור ילדים או עבור מבוגרים.

יעזור השי"ת, שגם אלו שלפי מספר שנותיהם יצאו כבר מגיל הילדות והנערות — יתחדשו אצלם הכח, החיות והרצון, ומכאן ואילך יעסקו בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי', במרץ נעורים, ברצון חזק, בהתלהבות והתפעלות של חיות, כילדים העוסקים בבנין חייהם, ילדים שהם העתיד של כל העם היהודי בתוך שנים אחדות.

*

ב. ע"פ המסופר בדברי חז"ל בגמרא² ובמדרשים³, קשור ענינו של יום ל"ג בעומר עם תלמידים (הקרויים בניים⁴ לרבתייהם ומנהיגיהם) — תלמידיו של אחד מגדולי התנאים, רבי עקיבא.

והלימוד המיוחד מיום זה — שבו נתעוררו והחליטו שמכאן ואילך ינהגו כבוד זה בזה, ויחיו ביניהם באהבה (תמורת זה ש"לא נהגו כבוד זה לזה⁵), לפי שהיתה חסרה אצלם האהבה זה לזה), ואז נתבטלו הענינים הבלתי-רצויים (המגיפה רח"ל) שהיו אצלם. ומאז חוגגים יום זה ליום שמחה בתוך ימי הספירה.

(3) ראה ב"ר פס"א, ג. קה"ר פי"א, ו.

(4) ספרי ופרש"י ואתחנן ו, ז.

(5) יבמות שם.

(1) ראה ספר "בין פסח לשבועות" פי"ח

סל"ג-ד. פי"ט ס"ח-ט. וש"נ.

(2) ראה יבמות סב, ב ובמאירי שם (בשם

הגאונים).

וככל ענין של זכרון ע"פ תורה, אין זה רק לזכור מאורע שאירע לפני שנים רבות, אלא כמו כל ענין בתורה, שהוא הוראה ולימוד כיצד להתנהג עתה, וכיצד יש להתנהג בעתיד.

ועד"ז בנוגע להזכרון דל"ג בעומר, שבו קיבלו תלמידי ר"ע על עצמם לנהוג באהבה איש לרעהו — שזהו לימוד והוראה לכאן"א מאתנו, שבהנהגה זו תלוי הקיום של בני"י (ובני-אדם בכלל), שלא יהיו מאורעות בלתי-רצויים, ויהי' מצב של שמחה וטוב בכל המצטרך.

ג. ענין נוסף הקשור עם ל"ג בעומר — שרבי שמעון בן יוחאי, אחד מגדולי תלמידי של רבי עקיבא, אמר, של"ג בעומר הוא "יום שמחתו", כיון שביום זה סיים את השליחות שהטיל עליו הקב"ה.

במה התבטא שליחותו של רבי שמעון בן יוחאי?

ובכן: הקב"ה, להיותו עצם הטוב, ורצונו להיטיב לכל באי עולם, נתן וקבע בעולם "מורה-דרך" כיצד להתנהג בחיי היום-יום — תורתו הקדושה. הי' זמן שנתגלה רק חלק מהתורה, אבל כשהגיעו זמנים קשים, והי' צורך בתוספת כח כדי שיוכלו בני"י לעמוד ביהדותם, להתנהג ע"פ הוראות התורה — ניתנה רשות לרבי שמעון בן יוחאי להתחיל ללמוד עם בני"י גם נסתר דתורה, חלק התורה שעד אז הי' נסתר.

העובדה שחלק התורה הי' נסתר, מורה, שלמרות היוקר שבכל התורה, יש בתורה גופא רזין דאורייתא, סודות התורה, החלק הנסתר שבתורה, ובנוגע לחלק זה לא היו סבורים עדיין שראוי לגלות זאת; אמנם, כאשר הקב"ה הראה את אהבתו לבני"י במדה גדולה יותר — התבטא הדבר בכך שצוה להתחיל לגלות להם גם את החלק העמוק ביותר בתורה. וזו היתה שליחותו של רבי שמעון בן יוחאי.

ד. וענין זה מהוה המשך ותוצאה של הרעיון הראשון — ההנהגה בכבוד ואהבה זה לזה:

רצונו של הקב"ה הוא שילמדו מדרכיו וילכו בהם, כמארז"ל "מה הוא רחום אף אתה רחום"; כשם שרצונו של הקב"ה להיטיב לכל, כך צריך כל איש ישראל, וכל אדם בכלל, להיטיב עם סביבתו.

וענין זה התגלה והתבטא בשליחותו של רבי שמעון בן יוחאי —

(6) ראה זח"ג רפז, ב. פע"ח שער ספה"ע דעות פ"א ה"ו. סהמ"צ להרמב"ם מ"ע ח. שו"ע אדה"ז אר"ח סקנ"ו ס"ג. וראה ג"כ (7) ספרי עקב יא, כב. וראה רמב"ם הל' מכילתא בשלח טו, ב. שבת קלג, ב.

שצריך להיטיב עם הזולת לא רק ביחס לענינים הגלויים, לא רק בעניניו שאינם יקרים כ"כ, אלא בכל הענינים, עד לענינים הקשורים עם עומק נשמתו, "רזין דנשמתא" — את הכל עליו ליתן כדי לעשות טובה ליהודי, להזולת.

זוהי ההוראה השני' דל"ג בעומר, שבאה בהמשך וכתוצאה לההוראה הראשונה.

ה. ובהמשך לשתי נקודות האמורות — באה נקודה שלישית: כאשר רבי שמעון בן יוחאי קיבל רשות ללמוד את חלק הנסתר שבתורה עם כל ישראל — התחיל בכך ע"י הלימוד עם תלמידים מובחרים, וצוה עליהם להמשיך למוסרם מדור לדור. אך כאשר הגיעו זמנים קשים עוד יותר, והקב"ה ראה שצריך ליתן לבנ"י יתר כח והתלהבות כדי שיוכלו לעמוד בכל הנסיונות — אזי נשלח לעולם הבעל-שם-טוב,

— שבחג השבועות בשנה זו ימלאו מאתיים שנה להסתלקותו — ששליחותו היתה ללמד ולגלות את הענינים שהתחיל רבי שמעון בן יוחאי ללמוד עם תלמידיו המובחרים — לחוג גדול יותר, ועד שיהיו גלויים לכל, וכלשון אגרת הבעש"ט הידועה⁸: "יפוצו מעינותיך חוצה", דהיינו, שיש להפיץ ענינים אלו יותר ויותר, עד שיגיעו "חוצה", אפילו לפינות הרחוקות ביותר בעולם.

ושליחות זו מסר הבעש"ט לאח"ז לתלמידיו ולתלמידי תלמידיו, החל מאדמו"ר הזקן ועד לדורנו אנו — שכאו"א מאתנו יפיץ תורה ויהדות בכל מקום שידו מגעת.

ו. ונקודת הדברים:

הקב"ה אומר לישראל: מבלי הבט על כך שאתם חיים בעולם שבו ישנם כל מיני תנועות, ועד למצב שמתיראים מפני "פצצת אטום", ומתייראים מכל מיני רדיפות, ובפרט קשיים בקיום עניני יהדות, תורה ומצוות — הנה דוקא בזמן זה הנני מגלה את אהבתי אליכם באופן היותר גלוי, עי"ז שהנני נותן לכם את הדבר היותר יקר שיש לי — לא רק את החלק הגלוי של התורה, נגלה דאורייתא, ולא רק את החלק הנסתר עבור יחידי סגולה, אלא הנני רוצה ומצוה שילמדו ויגלו ויפיצו רזין דאורייתא לכל אחד מישראל, מקטן ועד גדול!

(8) כש"ט בתחלתו. ובכ"מ.

בהנהגה זו, למסור את היקר לו ביותר עד ל"חוצה", בכל קצוי תבל, הראה הקב"ה דוגמא לכל אחד מאתנו, בנתנו כח וציווי ליתן ולהפיץ ולמסור הכל, עד לפנימיות הנשמה, הענינים הנעלמים והיקרים ביותר שישנם ליהודי — כדי להאיר ולהיטיב בסביבתו, ועד ל"חוצה", לפינה היותר רחוקה בעולם.

וע"פ האמור לעיל אודות הלימוד דל"ג בעומר בנוגע להנהגת תלמידי רבי עקיבא — צריך ענין זה להעשות מתוך אהבה וקירוב אל הזולת, מבלי הבט על החילוקים שביניהם בשנים, בלימוד התורה, ביראת-שמים, בעושר וכיו"ב.

וכאשר ההנהגה היא באופן של אהבה ושלוש, אזי ישנה הבטחת הקב"ה — כמו בכל ציוויי הקב"ה שנותן גם שכר — להמשכת ברכה בכל המצטרך, הן בענינים רוחניים והן בענינים גשמיים, הן בענינים הקשורים עם הנשמה והן בענינים הקשורים עם הגוף.

ז. כאמור לעיל, הנה אתם הילדים, הנכם אלו שעניי הכל נשואות אליכם, מתוך תקוה, שאתם תעמידו את העולם היהודי ואת העולם בכלל, שהנהגתו תהי' באופן של הוספה בטוב, ללא מלחמות וללא פחדים וחרדות, וינצלו את כל הכחות כדי להוסיף באור, יופי, טהרה וקדושה בכל העולם.

ובכן: תתחילו אתם לפעול בתכלית התוקף ומתוך המרץ וההתלהבות שבטבע הנוער והילדים, ובכך תשפיעו גם על המבוגרים, ועד לזקנים ביותר, שגם הם יודבקו מההתלהבות שלכם, ויפעלו בעולם להיות לדירה לו יתברך — עולם של שלום, עולם של טהרה ועולם של קדושה.

ועי"ז הנה במהרה בימינו, בעגלא דידן, בימינו ממש, יבוא אליהו הנביא, "מבשר טוב משמיע שלום", ויבשר על ביאת משיח צדקנו, שבקרוב ממש יוציאנו מן הגלות, ויביאנו אל הגאולה האמיתית והשלימה, לארץ הקדושה, אמן.

